

BRONZOVÁ • VEŽ •

PETR JARONĚK

BRONZOVÁ
· VĚŽ ·

BRONZOVÁ · VĚŽ ·

PETR JARONĚK

MYSTERY PRESS

2026

Všechny osoby románu jsou vymyšlené a za jejich jednání autor neodpovídá. Právě tak i místa, kde se děj odehrává, a rekvizity v ději nepostradatelné jsou jen stylizovanými obrazy míst a věcí skutečných.

Tato kniha ani žádná její část nesmí být kopírována, zálohována ani šířena v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

Copyright © Petr Jaroněk, 2026

Cover Illustration © Filip Štorch, 2026

Map © Lenka Novosadová, 2026

Book Design © Martin Stehlík, 2026

Czech Edition © Mystery Press, Praha 2026

ISBN 978-80-7707-083-6 (pdf)

Ignis

(Hymnus Světla)

*O Praotci, ó múzo, zpívej, jenž v tmách prastaletých
z vlastního světla zářil a v tichu bez času plál,
jenž v hlubinách okeónských zrodil své děti, jak plameny věčné,
a světlo vlastní zasel, by Svět jim vyrostl z tmy,
zemi i moře, i stromy šumící, zvířata, ptactvo i lid,
to vše pro ně stvořil, aby měli radost v srdci.* 6.

*Však bratři ve zhoubné pýše otcově se vzepřeli vůli,
nebyli k radosti jemu, ni z díla jeho se netěšili svorně.
Každý po vládě nad tvorstvem toužil a po Inlal, spanilé sestře,
ta slzy své ronila marně, když bratr stál proti bratru, až srdce jí puklo.
Promarchon, moudrý a tvůrčí, se svárů a krve vždy stranil,
v stínu přebýval mlčky a v srdci své záměry choval.* 12.

*Aghan pak, hněvem a smutkem se třesa, své syny k pokoře zval,
leč ti, zloby již plni, se chopili zbraní a otce
zradili, kopím mu prokláli srdce, světlo z něj steklo
jak kletba z úst vlastních, jež zpečetí osudy dětí.
Pak nebe se zastřelo krví, pukla zem a dnem se rozlila tma.* 17.

*Tu Promarchon rychlý jak vítr, své družině v čele,
(neboť on je stvořil — a oni dýchali jeho vůli;
ne druhý měl, leč nádoby ducha, jenž mlčky je vedl)¹
krůpěj rudou, co padla z otcova srdce, do dlaně vzal,
do světa odtrženého se vydal, na křídlech pěny,
kde bronzovou věž si vztyčil, hřmotící nad roklemi.* 23.

*Tam pronásledovali jej bratři, co přežili zkázu,
sedm jich bylo, jak sedm blesků, jež šlehají na zem shůry.
V bronzové věži se Promarchon srazil se zlobnými rody,
země duněla, pukaly skály, krev stékala v proudech,
až všichni padli, i on, jenž byl poslední z mocných.* 28.

*Krůpěj však zůstala tam, skryta v hlubinách věže,
jež do dnešních dnů stojí, v pustině větrů a stínů.
Těm, kdo ji najdou, dá sílu a jiskru, co život bere i vrací.* 31.

1 Přeloženo ve Vanderwellu ze staré nerenštiny včetně zapovězeného verše.

● ÚZEMÍ POD PŘÍMÝM VLIVEM (S VÝJIMKOU VANDERWELLU)

● ÚZEMNÍ JÁDRO ŘÍŠE

SEVERNÍ PUSTINY
& ZEMĚ DRAUGRŮ

PRVNÍ ČÁST

I.

OSTROV ALIPSHER, PŘÍSTAV KART-CHARLAN

„Tvrdějc, sakra! Hlouběj!“

Plísni prožraná prkna lůžka zoufale vrzala. Redd se kousl do rtu a pokusil se splnit požadavek, který na něj irionská coura měla. Pevně ji chytil za faldy nad zelenými půlkami a několikrát silně přirazil.

Zatraceně! Zbytečně brzo za ty prachy. Položil si hlavu na její záda, chvíli oddechoval. Rudavý svit pronikající dírami v dřevěné stěně mu pohladil zpocenou tvář. Pousmál se, přišlo mu to romantické.

„Tak už ze mě slez a zaplať,“ požádala coura nepříteliš zdvořilým tónem a rovnou ze sebe klienta setřásla.

Redd sledoval žábry vlnící se jí mezi očima a ústy místo nosu, zatímco ona si rovnala halenu a splétala do copu dlouhé zelené dredy, které vypadaly jako hadí těla. Exotické Irionky mu připadaly hrozně vzrušující. Napadlo ho, že by si dal říct ještě na druhé kolo... za chvíli. Ale při pohledu do měšce si to rozmyslel. Položil na prostěradlo nasáklé močí a dalšími tekutinami dvě bronzové říšské drachmy.

„Aby ti neupadlo to tvoje zakrslé lidské nádobíčko, kdybys mi dal dýško!“ obořila se na něj Irionka.

Redd nerozhodně pokýval hlavou, ale měl dobrou náladu, tak nakonec sáhl hluboko do měšce a vylovil ještě dva usmolené měďáky.

„Na, kup si něco na sebe.“

Coura ukázala neslušné irionské gesto, sebrala mince a několika různými kroky opustila místnost. Prásk. Chatrné dveře málem vyletěly z pantů.

Redd si posbíral věci. Moc jich nebylo. Vlněný cestovní plášť, omšelý bronzový meč... cestoval dost nalehko. Zjistil, že to je praktické, protože když nějaké věci měl, stejně o ně vždycky brzo přišel při nějaké šlamastyce.

Seběhl dolů po žalostně vriskajících schodech až do hampjezu *U Šťavnaté pŭlky*. V šeré, zatuchlinou páchnoucí místnosti bylo několik irionských námořníků a pirátů. Štěbetali mezi sebou ve své chrchlavé řeči. Všichni uměli i *koiné* – obecný jazyk – ale používali ho jen s nelibostí a kvůli návštěvníkům ze světové pevniny, ze kterých mohly kápnout nějaké prachy. Redd nevypadal jako lukrativní úlovek, a tak se o něj nikdo moc nezajímal, pokud se sám nepřihlásil.

Vybral si jeden ze stolů čelem ke dveřím a zády ke zdi. Pro jistotu. Byl to železný zvyk. Irionský hostinský si dával na čas. Redd na něj párkrát luskl prsty a postarší muž se k němu nakonec vydal klátivou chůzí. Stejně jako všichni Irionci měl na hlavě „hadí“ hnízdo, a i když byl na poměry svého kmene dost vyzábělý, pořád byl v ramenou širší než Redd a taky skoro o loket vyšší.

„Tak co?“ pohodil hlavou. „Chceš pivo, rhom... nebo mast proti svědění?“

„Rhom. Do čistého žejdlíku, prosím,“ řekl spokojeně Redd a zabubnoval prsty do stolu jako paličkami. Hostinský si odplivl a chtěl se otočit, aby splnil objednávku. Samozřejmě po patřičně dlouhé čekací lhůtě, během níž bude stát a kymáčet se za pultem. Redd ho ale ještě hodlal od důležité činnosti zdržet.

„Počkej,“ oslovil ho. „Nevíš, jestli se tu dnes objeví lodivod Zarhon?“

Irionci se podezřívavě zavlnily žábry.

„Co chceš Zarhonovi?“

„Obchodní záležitosti.“

Hostinský si cizince dvakrát přeměřil pohledem. Redd nasadil kamenný výraz, který používal při senetu. Ani člověk by z něj nedokázal nic vyčíst, natož příslušník jiného kmene, který se v lidské mimice orientoval o to méně.

„Přijde večer hrát,“ prozradil hostinský nakonec.

„Výborně,“ usmál se Redd.

Irionec znechuceně zakroutil hlavou a něco zamručel. Za notnou chvíli se vrátil s měděným žejdlíkem. Špinavým, že by se ho slušný člověk ani nedotkl. Ale Redd nebyl slušný člověk.

Kopl do sebe *rhom*, pálenku z fermentovaných kozích hoven a medu (půl na půl). *Jaká slast!* Nohy mu příjemně ztěžkly a hlava se naopak začala vznášet. Do večera bylo daleko a chtěl si ještě nakoupit nějaké zásoby na dlouhou cestu. Opustil své bezpečné místo u stolu, dveře krčmy ho s vrznutím propustily do víru města.

Ačkoli *Město* je v tomto případě možná trochu silné slovo. Redd Kart-Charlan v duchu označoval spíš za prdel Světa. V přístavu se kolem tří mol a jedné úzké ulice tísnilo několik hospod a bordelů. Pod přečnávajícími přístavky a přístřešky bizarních domů nabízeli své zboží obchodníci. Z křovisky zarostlých písečných dun okolo této bídne promenády vykukovalo množství chatrčí. Byly tam rozházené, jako by s nimi někdo hrál vrhcáby. Přesto to byl největší přístav na Alispheru. Obrovském, dlouhém ostrově, největším mimo hlavní pevninu Světa. Zároveň posledním před jeho úplným koncem.

Redd si pár dní pobytu v přístavu náležitě užíval. Nejen proto, že měl opustit hřejivou náruč civilizace na hodně

dlouho, možná navždy, ale i kvůli tomu, kolik úsilí a nepříjemností ho stálo se sem dostat...

O PÁR TÝDŇŮ DŘÍVE NA OSTROVĚ MURGLAGH, CESTOU NA ALISPHER

Nešáhej na mě, ty buzno! nadával v duchu Redd, ale zatnul zuby a udržel si na tváři falešný úsměv, strpěl i nechutný mastný dotyk tlusté pracky na svém rameni.

Rána, která přišla jako na zavolanou, málem vystřelila zažloutlé tabulky skla z oken krčmy. „Jsou jen ožralí,“ uklidňoval Redd svého společníka. „A plýtvají drahou municí.“ Zvenčí se ozýval jásot. „Není se čeho bát.“

Obchodníček, člověk s buclatými tvářemi, oděný v pestrobarevných šatech, polkl, až se mu zavlnily všechny tři brady. Ale sebejistota zkušeného harcovníka Redda, který ho pozval ke stolu oslavit úspěšné přistání na ostrově Murglagh, mu dodala odvalu.

„Tak to do sebe kopnem a popojedem!“ navrhl Redd a svůdnicky na muže mrkl. I tak nenápadné gesto ho stálo hodně vnitřního přemlouvání. Ale věděl, že je nutné dohrát tohle divadlo do konce.

Na Alispher už zbýval jen poslední úsek cesty. Takže bylo co slavit. Dostat se přes Lemarské, vlastně dnes už Irionské, souostroví trvalo dlouho a nebyl to žádný med. A Reddovi bylo jasné, že přišel čas trochu myslet na budoucnost – což nutně obnášelo přivydělat si nějaké prachy.

Obchodníčka, zjevně pocházejícího z některého z jižních městských států světové pevniny, si vyhlédl na lodi, kterou

se oba na Murglahg plavili jako pasažéři. Loď byla obchodní. Byla pirátská. Tady to znamenalo prakticky totéž. Na palubě nesla i jedno theolitové dělo. Cenná výzbroj – možná ale těžce ukořistěná od těch, kteří jich na palubách poslední dobou mívali i více a kteří představovali v Irionském moři hrozbu, jež donutila Irionce, aby se opět – po nepříliš dlouhé pauze – houfně vrátili k pirátskému řemeslu.

„Doba je zlá,“ řekl obchodníček, jen tak, aby řeč nestála, a přisedl si blíž k Reddovi. Redd si záměrně vyhlédl nejzapadlejší krčmu, kde skoro nikdo nebyl, a dal si záležet na tom, aby mohl být s obchodníkem u stolu sám. „Jsem z toho trochu nespůj,“ přiznal tloušť. „Myridiánci jsou teď všude. Máme velké štěstí, že jsme na žádné nenarazili,“ pokračoval bojácně. „Naše obchody kvůli nim vážnou. Obchodní trasy jsou ohroženy, dokonce i ty na Sedm větrů. Proto jsem, ehm, proto jsem tady.“

„Tomu rozumím,“ přikývl Redd. „Zkušený fešák jako ty si i s takovým úkolem jistě poradí.“

Obchodníček se nesměle uchechtl a Redd mu vnutil dalšího panáka rhomu. Když ho do sebe mužík obrátil, zbrunátněl a rozkašlal se. Bylo jasné, že není zvyklý pít. Natož takové dryáky. Redd se usmál. Jeho plán vycházel...

ALISPHER, NYNÍ

Nebe nad Kart-Charlanem zaléval soumravný zarudlý svit. Bylo přitom teprve poledne. Aghanovo oko shlížející z dálav se zdálo maličké. Redd si ho zkusmo s nataženou paží umístil mezi dva prsty. Do mezery mezi nimi by se vešla stěží bronzová mince. *Fascinující*. Reddovi přejel mráz po zádech – možná

to bylo vzrušení. Věděl, že brzy věčnou nebeskou lampu, svět-
lodárné oko praotce Aghana, které vždy viselo na svém místě
nad Severním obzorem Světa, ztratí z dohledu zcela.

Vnitřní Okeón byl toho dne neklidný a rozzlobeně posílal
divoké vlny proti nábřežní zdi z ledabyly navršených kame-
nů. Rachocení vod rozbíjejících se o bariéru a šumění tříště
zkrápějící prašnou ulici za ní působily zlověstně. *Večer bude
bouře*, věděl Redd. Na vlnách Okeónu už takových pár zažil.
Nic příjemného.

„Dva zlaté bratérie? Chci se ke karavaně jen připojit, ne
ji koupit!“

Redda ten hlas bodl do uší. Tlustý muž, kterému patřil,
rudnul v buclatém v obličejí. Handrkoval se s irionským vůd-
cem karavany, jenž na jeho láterení jen krčil rameny. Redd
tlouštika okamžitě poznal a rozhlédl se, kam by se mohl ukrýt.
Nabízel se jen velký sud s rhomem. Vrhł se za něj jako děcko,
které rozbilo sousedovi okno.

MURGLAGH, PŘEDTÍM

„Jsem úplně na šrot!“ smál se obchodníček, když ho Redd vedl
do jizby v patře. Podpíral ho pod paží a kolem pasu a tlouš-
tík mu láskyplně hladil ruku. Reddovi se chtělo zvracet – a ne
z chlastu – ale musel ještě chvíli vydržet. Vydržet, než tlus-
toprd usne a on mu bude moct prošacovat věci a najít prachy,
o kterých dobře věděl, že je obchodník má.

„Jsi tak sladký,“ zablekotal obchodníček, když ho Redd posa-
dil na lůžko a s opile se kývající hlavou si přimhouřenýma očima
svého hosta prohlédl. „Nechceš si za mnou na chvíli lehnout?“

Reddovi vystoupal obsah žaludku až do krku. *Tak už spi, ty bečko!* žádal v duchu obchodníka, když za ním usedal na lůžko. Nechtěl se uchýlovat k násilí a zbytečně si špinit ruce krví, pokud byla šance, že to půjde „po dobrém“. Však bude dost času spravit si náladu na nějaké irionské šlápotě v Kart-Charlanu.

Tloušťík se k Reddovi přitulil. Redd ho popadl za ramena a svalil na lůžko, aby ho od sebe odtrhl.

„Jsi iniciativní,“ zamumlal obchodník. „To se mi líbí. Dělej si se mnou, co chceš, ty majestátní kanče!“

„To mám přesně v plánu,“ opáčil Redd kysele. „Dej mi ještě chvílku, ať se... ehm... upravím.“

Redd vyskočil z lůžka a odebral se za roh, kde za plentou ze slaměných rohoží ležel měděný lavor. Redd se chvíli skrýval. Pak se z lůžka konečně ozvalo vysvobozující chrápání. Když už si byl jistý, že tloušťík spí dostatečně tvrdě, vyplížil se ven a prošacoval mu věci. Tři bratercie! Redd tušil, že musí mít někde ulito víc, ale už se nehodlal zdržovat. Tři bratercie byly dost slušné jmění.

„Třeba ti to někdy vrátím,“ zašeptal a dlaní poplácal chrápajícího opilce po mastných, řídkých vlasech. Ve skutečnosti rozhodně nepředpokládal, že se ještě potkají – natož, že se oškubaný a zahanbený tlustoch nakonec přece jen dostane na Alispher. Ještě téže noci Redd odplul.

ALISPHER, NYNÍ

To byla zkurvená, fatální chyba, Redde! peskoval sám sebe skrčený za sudem, zatímco se probíral nedávnými vzpomínkami a současná realita mu k nim nabízela ostrou zpětnou vazbu.

„Co se tady schováváš?“ irionský námořník se naklonil nad sud.

Redd vykoukl bokem, jeho někdejší obéznií amant už byl pryč, zvedl se tedy na nohy a odkašlal si.

„Ehm, měl jsem pocit, že jsem zahlédl vzácného brouka,“ vymluvil se. „Ve Vanderwellu jsem profesorem entomologie, víte, ale bylo to jen ptačí hovno. Tak... má úcta, pánové. Vedete si dobře.“

Poplácal masivní sud po měděné obruči. Pak trochu prkenným krokem odkráčel, zatímco mu Irionec propichoval záda podezřívavým pohledem.

„Kurva!“ procedil tiše, když už byl opodál. Nasadil si alespoň kápi a s nejvyšší nenápadností proklouzl zpátky do krčmy a do své jizby v patře. Veškerá dobrá nálada ho opustila. Přítomnost tlouštíka ve městě mu mohla dokonale pokazit všechny plány. Anebo ho taky stát život. Posadil se na okraj lůžka, kde ještě před chvílí dováděl s kyprou Irionkou – začalo to jako skvělý den.

„Musíš se víc snažit, Redde, jinak jsi v prdeli,“ kladl si tiše na srdce.

Zahlédl přitom svůj odraz v kusu rozbitého, umolousaného zrcadla. Muž, který ho z velkého střeptu pozoroval, měl havraní vlasy a v očích vepsanou únavu, možná i strach. Třeba to dělala vrstva špíny na zrcadle, ale jeho obličej působil na jedinou ztrhanější a starší, chyběla mu maska mladické žoválnosti, kterou Redd tak rád nosil. Nejen před ostatními, ale i před sebou. Byla jako pohodlný, zářivý kostým na odraných hadrech, které člověku až příliš připomínají vlastní původ a nepřiliš dobře skrývají životem způsobené jizvy.

II.

Krčma *U Štávnaté půlky* už se otrásala námořnickými popěvkami ve svérázné irionštině. Reddovi zněly spíš jako hromadné dávení, ale už si zvykl. Stoly byly obsazené, a tak zůstal stát v koutě a sledoval situaci. Když si námořníci zpěvem dostatečně pročistili hrdla od hlenů, začali jako na povel vytahovat desky na senet. Hlavní večerní zábava měla začít. Redd si promnul bradu pokrytou tmavým strništěm a vyrazil k vyhlédnuté partičce Irionců u největšího stolu.

Chvilí mu trvalo se zorientovat, ale nakonec našel kapitána a lodivoda Zarhona. Jako jediný měl za pasem bambitku. Nádhernou theolitovou palnou zbraň z bronzu a akamaranového dřeva s pažbou a hlavní zdobenou složitými zlatými ornamenty. Od ostatních námořníků se Zarhon lišil i nachovou lodivodskou kazajkou. Už byla značně omšelá, ostatně k ní nemohl přijít jinak, než že ji zdědil. Kdysi je nosívali jako odznak hodnosti říšští lodivodi. Pokud Redd věděl, purpurovou barvu bylo třeba vydolovat z těl nachočervů, žijících jen ve Vnější Okeónu. Na jednu takovou kazajku jich přitom byly třeba desetitisíce. Říšští lodivodi operující ve Vnější Okeónu bývali ostatně vysoce postavení hodnostáři těšící se velké úctě. Patřili taky tradičně k *Zárňým*.

„Lodivod Zarhon?“ zeptal se Redd a důrazně pozvedl obočí.

„Co chceš?“ zamručel Zarhon, aniž zvedl zrak od kostěných figurek, které pečlivě umisťoval na desku tvořenou množstvím čtvercových políček.

Redd se naklonil blíž nad stůl.

„Chci si s tebou zahrát,“ řekl.

Zarhon se rozesmál chrchlavým smíchem a ostatní Irionci u stolu následovali jeho příkladu. Redd si svou drzostí ale aspoň vysloužil lodivodův pohled.

„Proč bych měl hrát s takovým zrzavým sráčem?“

„Nejsem zrzavý,“ zamračil se Redd. „A napadlo mě, že by sis chtěl dnešní večer pořádně užít. Hrát tady s kumpány o to, kdo koho večer přebídně, je určitě zábava, ale co takhle pro jednou zvýšit sázky?“

Zarhon se opřel do židle a oběma rukama si chytil lemy kazajky, na kterých ještě zůstávaly patrné reliktů původních zlatých výšivek.

„A co bys tak ty mohl nabídnout, červe?“ zeptal se odměřeně, ale i s patrným podtónem zvědavosti.

„Chci jedinou hru. A sázím tři zlaté bratercie,“ vysvětlil jasně Redd. Mezi muži to zašumělo. O takové sumy se v hospodě běžně nehrálo.

„Myslíš, že nosím takové peníze po kapsách v přístavu?“ vysmál se mu Irionec. „Nejsem suchozemský jeliman.“

„Nechci, abys vsázal peníze,“ zakroutil hlavou Redd. „Chci na Sedm větrů. Místo v karavaně přes Alispher... a potom i na lodi.“

Redd si nebyl jistý, zda Irioncův výraz interpretovat jako mírně pobavený, nebo spíš zklamaný a otrávený.

„Tři bratercie jsou málo. Tahle sranda stojí čtyři. Dva za karavanu, dva za loď.“

Redd si okázale povzdechl.

„Všichni vědí, že vaše ceny pro cizince jsou přemrštěné. Na Sedm větrů pak pluje poloprázdná loď,“ řekl a zvedl dlaně ve smířlivém gestu. „Já ti nabízím možnost vydělat si dost peněz... za jedinou hru.“

Zarhon chvíli nerozhodně mručel, ale tři bratercie byly tři bratercie.

„Pust' ho na chvíli, Kgerhu,“ kývl hlavou na námořníka, který seděl naproti němu. Ten bez výhrad vstal a předal židli cizinci.

Redd se usadil. Nemohl se ubránit širokému úsměvu. Byl si sebou dost jistý. V senetu už dávno neprohrál a na cestách si touto hrou rád tu a tam přivydělal. Zvlášť poté, co praštil se svým původním řemeslem.

„Ukaž prachy,“ nařídil Zarhon.

Redd pomalu a dramaticky vytáhl měšec a vylovil z něj tři zlaté mince. Tvář císaře na nich byla stále patrná, ale než důstojně působila spíše nostalgicky – tedy alespoň na ty, kteří na dávné časy Říše s oblibou vzpomínali.

Redd mezi ně nepatřil. Časy svázané přísným řádem a pořádkem nezažil. Narodil se již do trosek impéria – do doby, která zůstávala zahalena kouřem doutnajících ruin, který se nechtěl rozptýlit. Ani po třech dekadách si Svět, a zejména jeho „střed“, nedokázal najít svou cestu. Reddovi takhle podobala Světa vyhovovala (snad i proto, že jinou neznal), bylo v ní cosi konejšivého a osvobozujícího – to, co někteří označovali jako chaos, vnímal naopak spíš jako klid, který nastane, když se vši pompou skončí nějaký načančaný humbuk. Klid po velké válce, která zanechala mnoho mrtvých, a zbylý život si zase jen tak plyne.

„Docela ti to jde,“ zhodnotil Zarhon po prvních tazích.

Redd se zrovna chystal upustit čtyři herní dřívka, každé z jedné strany natřené černou a z druhé bílou barvou. Potřeboval, aby mu padly dvě tmavé a dvě světlé strany. V tu chvíli vrzly dveře do krčmy a Redd sebou škubl. Snažil se co nejméně narušit svůj senetový obličej a zároveň nenápadně mrknout na nové hosty.

Do veřejí se nejdříve prodral masivní hromotluk. Byl dokonce vyšší než všichni Irionci a hlavně mnohokrát rozložitější. Redda napadlo, že tahle podivná kopa svalů musela na údržbu své postavy spotřebovat obrovské množství jídla. Za hromotlukem vkročila do místnosti plavovlasá žena. Redd se nedokázal udržet na uzdě a obočí se mu zvedlo do výše. Zarhon se otočil, aby zjistil, co jeho spoluhráče tak upoutalo.

„Budeš ještě hrát, nebo si chceš jít někam pohonit?“ zeptal se lodivod. Muži okolo se loajálně rozesmáli.

Redd upustil dřívka. Jedno světlé, tři tmavé. *Kurva!* Zarhon se usmál pod žábry. Redd táhl, jak nejlépe mu to špatný hod dovolil. Zarhon pak rozhodil svá dřívka. Nic extra. Zvrat ve hře se nekonal a Reddovi se vracelo soustředění i skálopevný senetový obličej. V dalších dvou kolech si před soupeřem udržoval strategickou výhodu. Mírnou, ale dostačující. Pak znovu vrzly dveře. Reddova ostražitost už trochu otupěla, ale stejně mu oko zabloudilo tím směrem. U dveří stál tlustý jižanský obchodník, který se před nedávnem stal jeho obětí.

„Do psí prdele!“ uklouzlo Reddovi. Musel udělat aspoň základní opatření, a tak si rychle nasadil kápi. „Je mi trochu zima.“

„Ted' už nemůžeš couvnout, chcípáku!“ vysvětlil mu důrazně Zarhon, který si zřejmě Reddovo podivné chování vysvětlil jako náhlou ztrátu sebedůvěry a potřebu vycouvat ze hry. „Sundej si tu debilní kapuci a pokračuj.“

Redd raději udělal, co po něm irionský lodivod chtěl. Snažil se krýt se alespoň dlaní a pokračoval ve hře. Nebyl ale ve své kůži a pár posledních kol se semlelo až příliš rychle.

„Ták!“ pronesl spokojeně a vítězoslavně lodivod. Jeho námořníci ho plácali po zádech. „To bychom měli. A víš ty co? Měl jsi pravdu, nebyla to až taková ztráta času. Tak dělej, vysol prachy.“

„Co tak si zahrát na dvě výhry ze tří?“ navrhl Redd zoufale.

„Ani hovno!“

„Tak si to sežer, ty bastarde!“

Redd mrskl své jediné tři bratrance po Zarhonovi a ty se rozkutálely po zemi. Ve stejnou chvíli ho popadly velké zelené ruce a mrštily s ním o zem. Redd zalapal po dechu. Roztržka upoutala pozornost celého hostince.

„To je ten zlodějský panchart, co mě obral o peníze!“ Tlouštík se kolébavou chůzí prodral vpřed a notně se přitom zadýchal. „Já tě poznávám, jsi to ty, naval moje peníze!“

„Žádné prachy nemám, sádelníku,“ vysvětlil mu Redd z podlahy.

„Jeho zlatáky teď patří mně,“ vložil se do situace Zarhon, který si dál rozmarně hověl na své židli.

„To byly moje bratrance a chci je zpát...“

Z ústí bambitky, která se Zarhonovi ve zlomku okamžiku ocitla v dlani, vyšlehl smaragdový záblesk a tlouštíková hlava se rozprskla jako dýně hozená z hradeb. Jeho masité tělo se s žuchnutím skácelo k zemi. Redd si otřel kaši z mozku a krve, která mu ošplíchla obličej.

„Postarejte se i o tohotohle,“ nařídil Zarhon svým mužům a pohodil hlavou k Reddovi. „Pro dnešek už tu bylo rozruchu dost.“

Redd ucítil pěst v obličejí a pak další a další a pomalu se ho zmocňovala tma.

III.

V TÉŽE DOBĚ SE NA VODÁCH VNITŘNÍHO OKEÓNU SOUSEDÍCÍHO S NEKONEČNÝM ÉTEREM VNĚJŠÍHO OKEÓNU OBJEVUJE PODIVNÁ FLOTILA...

Bronzový trup myridiánské válečné fregaty Darghamott si neohrabaně klestil cestu skrz divoké vody Vnitřního Okeónu. Maršál stál na přídi, sledoval, jak se temná mračna prozařovaná fialovými záblesky kupí nad stejně černým pásem pevniny. Nad pobřežím Alispheru se honily zuřivé bouře.

Byla už pozdní noc, Aghanovo oko spalo v dáli na severu, zbývala z něj jen tmavá silueta. Nebeskou klenbu ovládly roje hvězd. Spojovaly se do hustých hvězdokup protkaných jemnými nachovými mračny a zářily z nich rubínově, smaragdově, v barvě indigo a tisícovkách dalších odstínů, které by Maršál nedokázal nikdy pojmenovat.

Říšští kněží by řekli, že hvězdy jsou zmrzlé slzy Aghanovy dcery Inlal plačící pro svého otce. Maršál nevěděl, jestli je to pravda, od akademiků a astronomů z Vanderwellu zase slyšel jiná vysvětlení. Myridiánci s některými spolupracovali, byli to většinou zhrzení odpadlíci ze zdejší univerzity, úplatní bezpáteří sráči nebo zajatci, které se podařilo odchytil, když se vydali do světa – opustili bezpečí monstrózních hradb svého města. Museli pak pomáhat vůdci Myridiánců, známému jako *Regnator*, při vývoji zbraní a úpravách technologií.

Vanderwellští inženýři se podíleli i na stavbě takových válečných korábů pro boje a plavby Vnější Okeánem, jakým byl Darghamott a jeho čtyři souputníci. Větší lodě pravděpodobně nikdy neopustily hranice Světa. Tyto trojstěžňové fregaty opatřené theolitovými čerpadly a bronzovými trupy nesly každá na čtyři stovky mužů a artilerie dvaceti theolitových kanónů. Strašlivá, ničivá a nebývalá palebná síla. Stačilo se o tom jen zmínit a polovině obyvatel Světa se sevřely pŕlky. To bylo taky přesně to, co Regnator chtěl.

Maršál vydechl obláček páry a odebral se do své kajuty na zádi. Prostorná místnost měla vlastní krb, před kterým stálo čalouněné křeslo a odkládací stolek. Maršál se usadil. Věděl, že vrznutí koženého potahu, které úkon provázelo, vzbudí jistou pozornost. Za chvíli se ozvalo skřípání koleček servírovacího stolku a nechutné oddechování.

„Ještě nejdete spát, pane?“ Odporný, hrubý a slizký hlas se ozval ze stínů. „Bojíte se nočních můr?“

Brzy šerosvit plamenů z krbu odhalil i původce drze zvědavých otázek. Podivného chromého skřeta, který se belhal a tlačil před sebou stolek s lahvemi jako pojízdný štít a chodítko zároveň. Klum byl člověk. Nebo býval. Ale už to na něm nebylo moc znát. Maršálovi se hnusil, smrděl jak špína zpod předkožky a ten puch se z něj linul na několik sáhů. Maršál často zahořel touhou to hnusné stvoření rozdupnout jako kočičí hlavu. Ale nikdy to neudělal. Naopak si ho z důvodů, které ani sám nechápal, udržoval jako svého osobního sluhu. Klum si navíc ke svému pánovi často dovoloval věci, které by přežil jen málokdo. Maršál věděl, že jeden z těch okamžiků zase nastává.

„Slyšel jsem vás včera v noci, pane,“ prohodil jakoby mimoděk Klum, když třesoucí se rukou naléval do stříbrného poháru víno.

Karmínová tekutina proudila jako krev z přetáté tepny. Maršál ji sledoval a cítil, jak ho ten pohled konejší. Klum to dobře věděl a dával si s naléváním načas.

„Na takového nedomrlého mrzáka máš až příliš dobrý sluch,“ uvažoval Maršál.

„Eh,“ zachrchlal Klum a podal svému pánovi číši. „Jak to bylo?“ řekl potom a zase se odšoural za svůj štít. „To jméno, které jste volal ze snu? R... Re...“

„Radši už zmlkni,“ upozornil ho Maršál.

Místnost se mírně zachvěla. Mohla to být vlna, ale nemusela. Klum hlasitě polknul, jako by si uvědomil, že se dostává na tenký led. Nicméně na tenkém ledě bruslil neustále.

„Musí vám pořádně ležet v žaludku,“ dodal sluha. „Když se kvůli němu pouštíte až tam.“

„*Tam* se pouštíme na rozkaz Regnatora. Máme jasné úkoly, zapomněl jsi?“ připomněl Klumovi Maršál.

Sluha se nechutně zasmál. Byl to takový úsečný zvuk, jako když se na rozviklaném prkně naklepává plesnivé maso.

„Myslíte, že si toho ještě nevšiml?“

Maršál dobře věděl, na co Klum naráží.

„Dej si pozor, ať nepřekročíš únosnou mez.“

Maršál nechtěl, aby to tak vyznělo, ale přesto mu v hlase probleskla jistá laskavost. Jako by vlídně varoval dítě, že nemá strkat prstíky do tlamy hladového vlka.

„Úkol, který jste si naložil na bedra, bude obtížný,“ řekl Klum a vrátil se tak z místa, kde už pod ním led praskal na o malinko pevnějším podloží. „Sedm větrů, Říší zapovězená země, jako součást budoucího myridiánského impéria. Velkolepé, smělé. Někdo by řekl velikašské, ale to jsou *jeho* plány vždycky. Nemýlím se? Znáte ho přece jen mnohem lépe než já.“

„Velkolepé,“ zopakoval Maršál netečně.

„Vůdci by se jistě hodila i Krůpěj. Není to tak? Anebo by se víc hodila vám?“

Klum předstíral, že se nad tím zamýšlí, jako by ho to zrovna napadlo.

„Běž si už po svých, Klume,“ nařídil Maršál.

Sluha nespokojeně zamručel, ale nakonec se za doprovodu skřípění kol svého věrného vozíku odšoural.

Mohl by to být donašeč. Ucho bedlivě nastražené u Maršálových úst. Maršála to napadlo vždy, když Kluma viděl. Dokonalý konfident. Ale až příliš lacině učebnicový. Něco takového se Regnatorovi nepodobalo. Klum zmizel ve svém kumbále.

„*Krůpěj*,“ zašeptal Maršál do ticha a kroužil číší, až se karminová hladina čeřila.

Starý mýtus, který nikdy nevyhasl. Říšské náboženství prodělalo úpadek už dávno. Ještě dlouho předtím, než samotné impérium pohltilo propadliště dějin. Ale některé jeho aspekty byly stále živoucí. *Sedm větrů. Bronzová věž. Krůpěj.*

Pátralo po ní už tolik dobrodruhů a zoufalců. Všichni se upínali k naději, že se jim podaří najít na Sedmi větrech bájnou Bronzovou věž, poslední baštu vzdoru Velkostrůjce Promarchona, a v ní Krůpěj Aghanovy svaté krve.

Myridiánci netíhli ke staré víře Říše. Jejich štíty a prapory nesly znak ukřižovaného Aghanova oka jako výsměch dogmatům a zpátečnické pobožnosti, která zdržovala Svět od pokroku a prosperity. Neviděli v Aghanovi svatou entitu. A Promarchonova Krůpěj pro ně nebyla abstraktním symbolem, nýbrž velmi skutečným nástrojem. Pro Regnatora by byla klíčem k neomezené moci. Posledním dílkem skládky...

Maršál vyprázdnil pohár a víčka mu začala těžknout. *Ten panchart mě otrávil*, blesklo mu hlavou. Byla to poslední myšlenka, než ho opustilo vědomí.

IV.

ALISPHER, PŘÍSTAV KART-CHARLAN

Redd nikdy nebyl pobožný, ale tentokrát měl neodbytný pocit, že se mu všichni svatí Velkostrůjci vysrali na hlavu a Aghan samotný to vše ještě hezky a rozkošnický rozmazal.

Probudil se opřený zády o zed' v temné uličce. Přes zavřená víčka viděl jen fialové záblesky světla a slyšel vzdálené hřmění. Hlava mu třesla a přísahal by, že se mu co nevidět rozskočí, jako se to stalo tomu tlustochovi, který...

„Jak to, že žiju?“ zeptal se do tmy.

„Poděkuj tady kolegovi, zastal se tě.“

Žena, která před ním stála přikrytá stínem noci, byla tatáž plavovláska, jež přišla do krčmy během jeho hry se Zarhonem. Vedle ní se tyčil další stín. Patřil mohutnému hromotlukovi, který krásku doprovázel.

„Díky,“ řekl Redd a myslel to výjimečně upřímně.

„Hele, není zač, nemám rád, když přesila mlátí chlapa ležícího na zemi.“

Hromotluk měl naprosto neadekvátní hlas vůči svému zjevu. Zpívavý a s přitepleným přízvukem ze západu centrálních plání, ale taky pozoruhodně vlídný.

Redd si prohmatával obličej. Na mnoha místech, kde se ho dotkl, pocítil vystřelující bolest. Spousta šrámů a modřin, natržené obočí. *Zatraceně*. Ještě před pár hodinami měl nakročeno k cestě na Sedm větrů. Konečně měl naplnit svůj osud,

nasytit tu spalující nutnost, která v něm hlodala skoro třicet let, od doby, kdy jako malý fakan poprvé slyšel o Bronzové věži a o Krůpěji. Ale stačila jedna chyba – nebo řetězec chyb – a sen se rozplynul. A jediné, co ho mohlo konejšit, bylo, že utekl smrti ze spárů. Ta svině mu ale pořád chňapala po kotníku.

„Musím uznat, že máš koule... a taky se tě asi drží štěstěna,“ zhodnotila žena.

„Nezdá se mi,“ ucedil Redd a pokusil se vstát, aby zjistil, jestli mu fungují končetiny.

„Zítra vyrazí karavana přes Alispher,“ pokračovala žena. „Předpokládám, že jsi chtěl být její součástí. To ti moc nevyšlo, ale jsi naživu. Kdoví, třeba se ještě někdy setkáme.“

Obě podivné postavy se poté odebraly někam do tmy. Redd ještě chvíli postával opřený o stěnu z mazaniny, dokud mu na bolavou tvář nezačaly padat kapky deště. Když utichly zvuky zpěvu a bujarého hovoru, které se dosud nesly z útrob krčmy, sebral odvalu a vrátil se do své jizby v patře, aby se dal trochu dohromady.

„Nemáš zaplacený pokoj, zmetku,“ obořil se na Redda hostinský, když ráno vrzání schodů oznámilo jeho sestup do krčmy.

Redd vytáhl z měšce několik drachem a podal je Irionci s nelibostí, ale bez okolků. Další nakládačku nepotřeboval a ani by ji neustál. Tím spíš, že dva dobrodějové z noci, kráska a velké zvíře, byli tou dobou dávno na cestě na jižní pobřeží Alispheru. Karavana vyrazila se svítáním, kdy ranní vítr odvál daleko na moře krátkou, ale divokou bouři, která přístav vymetla.

„Kam se teď chystáš?“ zavolal hostinský na Redda, když už byl ve dveřích z krčmy.

Nebyl v tom žádný upřímný zájem poskytnout ztroskotanci pomoc nebo aspoň radu či morální oporu, jen čistá škodolibá zvědavost.

„Tam, kam od začátku,“ prohodil Redd přes rameno a zavřel za sebou.

Kromě toho, že musel mít Aghanovo oko vždy v zádech, vůbec netušil, kam se vydat nebo jak dlouho dokáže sám přežít v divočině a pustině Alispheru. Čekalo ho ale nejméně dvě stě mil cesty.

„Tak pojd', Redde,“ pošeptal sám sobě. „Jen kupředu, zpátky ni krok.“

V.

O PATNÁCT LET DŘÍVE NA DALEKÉM SEVERU SVĚTA

Těžká motyka udeřila do země. Zub z dubového dřeva narazil do kamene. Chlapec nástroj rozzlobeně odhodil, dlaně ho bolely a brněly, neúrodná půda se mu odmítala podvolit. Ale večer už foukaly ostré větry, noci byly mrazivé a ráno se i dlouho po rozednění krajem plížily husté mlhy. Aghanovo oko už se mhouřilo, chystalo se na svůj zimní spánek, během nějž vždy jen na zoufale krátkou dobu zamžourá skrz přivřená víčka na Svět. Zbytek času patří ledové, temné noci. Chlapec si otřel zpoceně čelo a znovu se chopil nástroje. Potřeboval zasadit aspoň nějakou cibuli a mrkev, aby přežili další rok. Vydechl velký oblak páry. *Dračí dech.*

„Bratříčku!“

Chlapec nedokončil úder motykou a klesla mu ruka. Dívka, o pět let mladší než on, která se k němu plahočila přes mazlavé hroudy jílovité půdy, si přidržovala děravý plášť až u krku. Jemu zima nebyla.

„Pojď si odpočinout,“ požádala ho. „Ještě jsi dnes nic nejedl.“

„A kdo myslíš, že to udělá za mě?“ zeptal se chlapec hořce. „Otec?“

Dívka pokrčila rameny. Neměla ráda, když její bratr pomlouval otce, i když věděla, že má vždycky pravdu. Místo práce někde nasával s kumpány jablečnou pálenku. Bylo to snazší

než čelit trpké realitě. Měděná kolona, ve které svůj mok pálili, byla nejstřeženějším pokladem celé *Kolonie*. Tak se říkalo osadě tvořené několika statky roztroušenými po úzkých údolích, kamenitých svazích a soutěskách mezi horou Crough a pahorcích kolem ní a lesem Derry-Kanihy.

Když dívka stála mezi hroudami dost dlouho a s dostatečně žalostným výrazem v drobné tvářičce, chlapec se nakonec podvolil. Přišel k ní a na ramena jí zavěsil svůj vlastní plášť, aby se trochu zahřála. Podala mu jablko. Jeho slupka byla skvrnitá a pihovatá, ale chlapec se do něj dychtivě zahryzl. Chroupal hořkokyselou dužinu, jako by to byl nejsladší plod. Společně se posadili na blízkou kamennou zídku. Chvilí byli tiše, kolem jen šuměl vítr, přinášející z dále bečení ovcí. Chlapec vyplivl na zem kus slupky, která už byla příliš hořká a tuhá i na jeho prázdný žaludek.

„Jednou z téhle díry vypadneme, Agapé,“ řekl a sraštil tvář. Sestřička houpala nohama a usmála se.

„Já vím,“ řekla. „Najdeme tu Krupěj, že jo?“

„Přesně tak,“ přikývl chlapec.

Znovu se zakousl do neduživého jablka, které vyplodil jediný neduživý ovocný strom u jejich domu – vetché, mrňavé chatrče z ledabyly navršeného kamení a s neumělou drnovou střechou.

„Povykládej mi o ní ještě, prosím,“ zažadonila a položila mu hlavu na rameno. Chlapec se nenechal dvakrát přemlouvat a rychle dožvýkal.

„Krupěj je poslední kapkou Aghanovy svaté krve,“ začal vyprávět starý příběh a najednou byl ve svém živlu. „Velkostrůjce Promarchon ji zachránil z poslední bitvy velké války a opevnil se s ní daleko odsud, na Sedmi větrech. Tam se svou družinou odrážel útoky svých bratrů a jejich armád...“

Chlapec začal mimoděk šermovat rukou, jako by v ní držel zbraň, a odrážel početné útočníky od svého magického hradu. Agapé zvedla hlavu.

„Tuhle část moc ráda nemám,“ upozornila. „Mám ráda tu o naději.“

„No jo,“ řekl chlapec a odkašlal si. „Promarchon chtěl pomoci Krůpěje stvořit nový, lepší Svět. Ale i když své bratry nakonec porazil, sám svým ranám podlehl. Ale než zemřel, v poslední baště obrany, Bronzové věži ukryté v samotném srdci Sedmi větrů a bráněné mocnou magií, aby se k ní nikdo nedostal, uložil Krůpěj. Ta tam zůstala jako *jiskra naděje, která život bere i vrací*.“

Chlapec si dal záležet, aby poslední slova přednesl, jak se patří. Agapé na celé historce milovala jen tuhle část, těch pár slov, které chlapec znal od maminky a pamatoval si je slovo od slova. V divočině na samém okraji území někdejší Říše měli jen sebe a své pohádky.

„Myslíš, že by ji Krůpěj dokázala přivést zpátky?“ zeptala se Agapé. „Maminku?“

Bratr se na ni usmál.

„Zjistíme to spolu.“

Z dubového lesa, který se rozkládal za záhony, se vynořil zadýchaný světlovlasý kluk.

„Hej, Redde,“ zakřičel. „Caerlachani zas plašili naše ovce! Jdeme si to s nimi vyřídit!“

„Musím jít,“ oznámil Redd sestře.

„A co práce?“ podivila se Agapé a ukázala na motyku ležící mezi hroudami.

„Tohle je přece taky práce,“ vysvětlil. „A důležitější!“

Redd o tom byl přesvědčen, stejně jako jeho kamarád, kterému říkal Mery, i když se jmenoval Maer Rhenre nebo tak

nějak. Sousední klan Caerlachanů, žijící západně od hvozdu Derry-Kanihy, si pořád dovoloval. Tvrdili, že jsou místní, že kraj patří jim a že obyvatelé Kolonie jsou jen přivandrovalci, kteří tam nemají co dělat.

Měli naprostou pravdu, aspoň v první části svého tvrzení. Kolonie skutečně vznikla teprve nedávno jako osídlení tvořené uprchlíky ze srdce Říše, z plání kolem jejího hlavního města Neren. Po pádu impéria tam vládl teror kořistnických a mocichtivých band, které se přetahovaly o každý šutr z impozantních říšských staveb, o každý bronzový hřebík nebo kus půdy. Pokud si však někteří mysleli, že když odsud utečou dost daleko, najdou zemi zaslíbenou, kde budou moct žít v míru... byli přinejmenším hodně naivní. Ale naděje je silná hnací síla, i když často vede jen z bláta do ještě větších sraček.

„Kdo se k nám přidá?“ zeptal se Redd Meryho, když se hnali po stráni mezi věkovitými duby.

Redd z nich měl husí kůži. Se svými křivolakými větvemi, mechem olezlou kůrou a hustým kapradím pokrytými kořeny vypadaly jako starobylí obři, kteří jen spí a číhají na příležitost. Tyhle stromy ale pořád působily dost vlídně proti těm v Derry-Kanihy...

„Kdo by se měl přidat?“ dělal nechápavého Mery.

„Říkal jsi, že si to s nimi jdeme vyřídit,“ připomněl mu Redd.

„Vždyť jo, ty a já.“

Redd se málem rozplácl o balvan schovaný pod mechem a houštinou ostružiní a vřesu. Mohl to tušit. Mery neměl rád velkou společnost, a kromě Redda se s ostatními kluky z Kolonie moc nebavil. Ne že by bylo o co stát a ani výběr nebyl valný. Dva bratři Torh a Murki, kterým bylo sotva dvanáct roků, a naopak starší Arash, kterému už bylo asi sedmnáct, ale mentálně ho i Torh a Murki hravě překonávali.

„Támhle jsou,“ zašeptal Mery a zpomalil.

Postupně oba přešli z běhu do nenápadného plížení, dokud se neskryli za zarostlou zídou, jež je dělila od podmáčených pastvin a vřesovišť, které už hraničily s okrajem hvozdu Derry-Kanihy.

Caerlachlanovic kluci byli tři, plácali se po zádech a dobře se bavili. Redd je všechny poznával. Odvážný spratek Sinead, kterého – ač si to nehodlal přiznat – tak trochu obdivoval. Syn hlavy klanu, zrzek Caelthar, a neduživý Brannoch.

„Nastražíme pastičku,“ navrhl Redd a už se chystal v hlavě sprádat vychytralý a krutý plán. Mery ale přeskočil zídou. *Co děláš, vole!* chtěl ho zarazit Redd, ale jeho kamarád už na kluky zahulákal.

„Hej, bastardi!“

Caerlachlanovci se zastavili a chvíli zírali na Meryho, který k nim směle kráčet, aniž čekal na svého spolubojovníka. Redd zakroutil hlavou, ale nakonec sebral klacek a vyrazil za ním. I když se mu nechtělo, nasadil si na tvář co nejširší zářivý úsměv.

„Co tady chcete, přivandrovalci?!“ zajímal se Caelthar, ale příliš do popředí se na rozdíl od Sineada nedral.

Mery místo slovní potyčky zvolil jednodušší cestu. Vrhł se vpřed a rovnou vyťal Sineadovi jednu pěstí na bradu. Ten, i když byl větší, padl do bláta a vřesu, jako by ho trkl rozružený beran. Caelthar a Brannoch se sehnuli po kameni, ale Redd Brannocha stihl vzít po ruce klackem. Brannoch sykl bolestí a kámen pustil. Caelthar držel kámen dál v dlani, ale bylo znát, že se mu do jeho použití moc nechce. Zvlášť když přišel o svou gardu.

Sinead se jen ztěžka sbíral ze země a držel se za čelist. Mery dokázal mít pozoruhodnou páru.

„Pancharti!“ procedil Caelthar. „Máte odvahu strkat své nemyté prdele tak blízko Derry-Kanihy.“

„Lepší nemyté než pihovaté,“ poškádlil ho Redd a potěžkal svou dřevěnou zbraň.

„Dubák si to s vámi vyřídí,“ pronesl Caelthar vážně, jako by předříkával nějakou kletbu. „Nemá rád přivandrovalce.“

„Nebojíme se strašidel, Caeltíku,“ ujistil ho Redd.

Mery zatím tiše a spokojeně sledoval Sineada, jak si masíruje čelist a snaží se nedat najevo bolest. Pro jistotu ho nespouštěl z očí, kdyby měl čirou náhodou náladu na protiútok. Mery byl vždycky ostrážitý. A i když mohl působit přímočaře, většinou dobře věděl, co dělá.

„Když jste tak odvážní, navrhuju sázku,“ řekl najednou Caelthar a oči se mu rozzářily. „Je to starý zvyk. Zkouška odvahy. Když půjdete pořád tudy,“ ukázal směrem do hlubin Derry-Kanihy, „dojdete ke staré cestě. Ještě kus po ní u Hraníční říčky je říšská vila.“

„Říšská vila?“ podivil se Redd.

„Jo,“ přitakal Caelthar a tvářil se jako vševěd pohrdavě shlížející na tupý plebs. „Tos nevěděl? Kdysi jich tu byla po celém kraji spousta. Vil, osad, pevností... takových přivandrovalců, jako jste vy, kteří se sem srali z teplých krajin. Děda říkal, že na těch se dalo aspoň něco trhnout. Přiváželi víno a kupovali vlnu. Nebyli to takoví žebráci jak vy. Ale nikdy se neodvážili za říčku... a pak, jednoho dne, začali zase odcházet.“

„Proč?“ zeptal se Redd.

„Asi tu byla na ty zhýčkané sraby moc velká zima,“ odhadoval Caelthar. „A báli se Modrých. Zvlášť potom, co tady Říše oslabila vojenské posádky. Tam za říčkou je to už jejich území.“

Redd o Modrých už něco zaslechl, snad ještě od matky. Ten kmen byl jako stará noční můra. Bubák pod postelí dětí

z říšských rodin... když zlobily, rodiče je jimi strašili. Za celé ty roky života v Kolonii ale nikdo žádného z nich neviděl. Stejně jako kdysi Říše se už dávno stáhli hluboko do svých území. Přesto prý stále zbývala kdesi kus na jihu od Kolonie u jezer Killar-Nay pevnost, kde působila vojenská posádka – pozůstatek říšského dohledu. Byli to dobrovolníci chránící okolní osídlení před případnými nájezdy nejen Modrých, ale i jiných kořistníků nebo pirátů ze vzdáleného Západního moře. Reddův otec tam chodíval kvůli obchodu s kožešinami, kdysi, než se rozhodl plně se věnovat jen chlastu. Ale možná si to už tehdy jen vymýšlel...

„Cestu a vilu nemůžete minout, to je cíl,“ vysvětlil pravidla soutěže Caelthar. „Kdo tam první nechá svůj prapor, vyhrává. Ale za říčku nelozte!“

„A co z toho všeho?“ zeptal se Mery.

„Když vyhrajete vy, necháme vás na pokoji. I ty vaše ubohé ovce, co vypadají jak olýsalí hubení psi.“

„A když vyhrajete vy?“ zajímal se Redd.

„Vylížete nám ty naše pihovaté prdele,“ zakřenil se Caelthar. „Dám si na večeri hrachovku, abyste měli co čistit.“

„Tak dobře,“ přikývl Redd.

Mery se na něj otočil s netečně svěšenými koutky a jen sotva patrně pozvedl obočí v mírném údivu, že jeho kamarád tak ochotně přistoupil na velice podivnou hru.

„Zítra ráno se tu sejdeme,“ dodal Caelthar. „Uvidí se, jestli nejste srabi.“

Pak mávl na své kumpány a společně se odebrali k domovu.

„Jeho prdel lížeš ty,“ upozornil ho Mery, když odešli. Redd pokrčil rameny.

„To bychom museli prohrát, a to se nestane,“ řekl. „Přece jsem to nemohl odmítnout. Tady jde o čest!“

VI.

PUSTINY ALISPHERU, ZPĚT V SOUČASNOSTI

„Máš vůbec nějakou čest, ty dobytku?“

Irionec nakopl do žeber zloděje, který slídl po zbytcích od večere. Karavana se utábořila v lese, ve stínu majestátních stromů akamaranů. Některé z nich měly sto i více sáhů a neobjalo by je ani dvacet mužů.

Zloděj překotně sbíral pár nedostatečně ohlodaných kostí, které mu popadaly z rukou, když ho zasáhl robustní legionářský sandál. Irionec pohrdlivě vlnil zábrami. Zpoza jedné muly vykoukla kulatá, holá hlava známého hromotluka.

„To seš zas ty?“ podivil se při pohledu na Redda. „Hele, nech ho bejt, jo,“ požádal Irionce, který už si ze zavazadel zavěšených na zádech zvířete vytahoval hůl. Irionec něco zamručel, ale neměl zájem se kvůli ubohému žebrákovi pouštět do křížku s tak kolosálně udělaným řízkem.

Redd si uzmul nuznou kořist a zmizel za jedním z akamaranů, kde se usadil do samoty a tmy mezi kapradiny. Od zlomených žeber ho uchránila jen pochva s mečem, která mu visela u pravého boku na koženém řemeni přes rameno. Nosil meč podle starého vojenského zvyku, jak se to kdysi naučil v armádě. Ne na levé straně na opasku až kdesi pod pasem, jak to v poslední době dělávali salónní frajírci. Když člověk získal grif, uměl z pravého boku tasit rychleji i ve stísněném prostoru bitevní vřavy. Zvlášť s krátkými meči, které dřív vojáci používali.

Ze tmy se vynořila ozubená tlama. Redd ji zaznamenal na poslední chvíli. Meč mu vyskočil z pochvy. Kost, na které zbýval ještě kousek masa, letěla vzduchem. Příčný sek. Do kapradí žuchla hlava... vlastně jen placatá zelená tlama s kusem stonku místo krku, kost dopadla vedle ní.

„Ty svině!“

Na Alispheru si na člověka dovoľovaly dokonce i rostliny. Ale tahle měla poličeno spíš na kostičku než na Redda samotného. Redd přesto ostrážitě vyskočil na nohy s napřaženým mečem. Tmou a houštím se k němu se šustěním blížilo ještě něco, co muselo být dost velké, aby si to snadno smlslo i na něm.

„Jen klídek. To jsem já.“

Hromotluk měl zdvižené dlaně, tvář mu osvětlovaly roje hvězd prosvítající mezi korunami. Jedna z krásných věcí na Alispheru, které si ale Redd nedokázal kvůli své situaci patřičně užívat, byly hvězdy. Snad nikde jinde na Světě nebyly vidět tak jasně a nebylo jich tolik.

„Jak tu můžeš přežít v takovém mrazu?“ hromotluk se otrásl a demonstrativně si promnul ruce.

Redd si zase vzal ze země svou kost. Odfoukl a odmetl z ní přilepené kousky hlíny a listů a posadil se zpět do vlhkého kapradinového křesla.

„Jsem zvyklý,“ řekl a zakousl se. Hromotluk si ho divně prohlížel. Reddovi to neuniklo, ale tvářil se, že si toho nevšímá, a důkladně žvýkal ždibec masa, který se mu podařilo z kosti vydolovat.

„Seš ze severu?“ zeptal se hromotluk. Redd přimhouřil podezřívavě oči.

„Proč myslíš?“

„No, ty zrzavý vlasy a...“

„Nejsem zrzavý!“ obořil se na něj Redd a mrskl kost, která už nemohla vydat nic požitelného, do křoví. „Copak jsou tu sakra všichni barvoslepi?“

„Hele, to je fuk, to asi dělaj ty hvězdy,“ hájil svůj omyl hromotluk. „Jmenuju se Worrsole.“

„Redd,“ představil se Redd. „Redd Hell.“

Hromotluk pokýval hlavou, pak sáhl pod cestovní plášť a vytáhl odtamtud jakýsi kontraband. „Přines jsem ti aspoň trochu chleba a rhomu na zahřátí.“

Redd se nerozpakoval a po občerstvení chňapl. Zahryzl se do chleba, jako by se měl z druhé strany stromu ihned vynořit Irionec s holí, který ho o žvanec připraví. Když do sebe překotně dostal pár soust a zapil je hřejivou pálenkou, tělem se mu rozlilo teplo a lepší nálada.

„A co ta tvoje panička?“ zeptal se pak žoviálně hromotluka. Ten se stále tyčil nad ním, klidně a nečitelně jako jeden z akamaranů. „Pověz mi, venčíš si do ní toho svého masivního Velkostrůjce?“

„Jako, jestli spolu něco máme?“ přeložil si to hromotluk a rovnou zamítavě zakroutil hlavou. „Ne, to ne.“

„Takže je volná, říkáš?“ Redd si promnul bradu a prohrábl strniště, které už mu přerůstalo v poctivý vous. Vysušená, špinavá kůže pod ním škrábala a kousala.

„Nevím, jestli seš úplně její typ,“ děl hromotluk. „Irionci z tebe maj srandu, táhneš se za karavanou jak spráskanej pes. Neděláš dvakrát nejlepší dojem.“

„Na místenku do první třídy mi nezbylo,“ objasnil Redd.

„A bude hůř,“ povzbudil ho Worrsole. „V lesích je to ještě dobrý, ale čekaj nás hory a pak pouště a pustiny. Tam už Agha-novo oko skoro nedosvítí. A když tě nezabije zima a hlad, tak to udělaj naimesiánští banditi, který žijou v poušti a napadaj

obchodní karavany. A když tě rovnou nezabijou a nesněděj, prodaj tě do otroctví, třeba Myridiáncům do theolitovejch dolů. A to je ještě vo dost horší.“

„Vidím, že se vyznáš,“ pochválil hromotluka Redd.

„Studoval jsem geografii. Geografii a antropologii,“ vysvětlil hromotluk. „Ve Vanderwellu.“

„Jako studovaný kluk jistě víš něco o Zlatém šípů.“

Worrsool překvapeně naklonil hlavu.

„Všim sis toho,“ přikývl uznale.

„Špicloval jsem ji z větve, jestli ji nezahlednu, jak se přeléká,“ přiznal Redd. Byla to pravda jen zčásti. Ve skutečnosti ho zajímalo i něco jiného. „Ta zlatá jehlice ve vlasech nejde přehlédnout,“ dodal.

Hromotluk se přátelsky zasmál.

„Řeknu jí, ať si dává větší pozor.“

„Je *Zárná*, že?“ vypálil Redd otázku. „Všichni v tom jejich spolku jsou.“

„Záleží na tom teď? Hele, měl bych se už sebrat a jít. Zatím buď vopatrnej,“ popřál mu hromotluk místo odpovědi. V jeho slovech se skrývalo nějaké tajemství. Redd se zkoumavě zamračil.

Worrsool už s ním ale nehodlal nic dalšího sdílet. Odebral se do relativního bezpečí a tepla tábora a jeho ohňů.

Redd si přitáhl plášť ještě těsněji pod krk. Na spánek se ani trochu netěšil. Nejen kvůli mrazu, který mohl způsobit, že jak jednou zavře oči, už je neotevře. Ještě víc se mu nechtělo čelit tomu, co mu přinášely jeho sny.

Tvář muže, o kterém věděl, že je blízko a že si nikdy nedá pokoj, dokud Redda nenajde. Na Světě mu dokázal dlouhá léta unikat, žít ve stínu. Ale když se odhodlal na Sedm větrů, připoutal na sebe zase jeho pozornost. Nemohl se ale schovávat

celý život. Jednou to udělat musel, byla to jediná naděje pro něj i pro ni.

„*Slíbil jsem ti to,*“ zašeptal a jeho hlas splynul s děsivými zvuky temného, nočního lesa. Byl to ten jediný slib, o kterém věděl, že před jeho splněním už nemůže dál utíkat.

VII.

KOLONIE, TEHDY

Mery nespál. Už dávno ne, i když sotva svítalo. Z vedlejší komory za dveřmi stlučenými z několika dřevěných prken se ozývalo sténání, vzdychání a hekání. Mery si držel ruce na uších a tiskl zuby, až ho bolely dásně. Zloba a nenávisť v něm hořely. Sálaly jako rozžhobený krb, jehož kameny už žárem praskají. Toužil ho zabít. Urvat mu tu jeho hnusnou hlavu a nasrat mu do krku. Pak z něj vypárat vnitřnosti a roztahat je po celé Kolonii, aby všichni viděli...

Dveře se otevřely. Vykročil z nich muž s velkým bachorem a ostentativně si upravoval tuniku, zejména v oblasti rozkroku.

„Tvoje máma je pořádný kousek,“ pronesl ke klukovi, který ležel otočený ke zdi na lůžku z pár plesnivých dek a zatuchlé slámy. Mery ho slyšel i přes dlaně na uších. Trásl se a plakal zlobou. „Byl dobrý nápad vzít vás tehdy s sebou,“ dodal chlap.

Když odešel, Mery ještě dlouho ležel a vstřebával hněv. Tlačil ho do sebe. Hluboko do srdce, tak aby nemohl ven a zůstal tam uvězněný už navždy. Matka nevycházela z komory. Styděla se. Mery to věděl. Ale taky věděl, že to byla jediná obživa, kterou měli.

Harsach, ten hnusný tlustý kus hovna, přinesl večer patku slaniny a několik cibulí. Mohl si to dovolit. Byl to on, kdo Kolonii založil. Přivedl do ní lidi z nerenských plání. Tihle takzvaní *lokátoři* se vyrojili už na sklonku Říše jako svébytná

podnikatelská skupina. Většinou měli velký kapitál a od zájemců o přesídlení a nalezení nové vlasti vybírali taky tučné poplatky. Od Meryho matky nedostal Harsach nic. Potkal ji, jak cestovala s malým uzlíčkem, miminkem, plány severně od Nerenu. Sama. Harsach ale dokázal rychle odhadnout, že by skupině mohla být užitečná. Sám Harsach měl manželku, ale žádné děti. Pokoušel se pravidelně získat je od Meryho matky a nehodlal si připustit, že chyba je v jeho zakrslém, sádlem zalitém nádobíčku. O svou „konkubínu“ se navíc rád a velkoryse dělil s nejbližšími kumpány. Ti si ale dávali větší pozor, protože o další hladový krk v podmínkách Kolonie dvakrát nestáli.

Mery se matky mnohokrát ptal, kdo byl jeho otec a kde je nebo jak skončil. Matka, která už léta žila jako tělo bez duše, ho vždy jen s mdlým úsměvem pohladila po tváři a řekla, že byl voják. Víc se nikdy nedozvěděl a nechtěl na matku naléhat. Ale od chvíle, kdy to slyšel poprvé, věděl, jaký musí být jeho osud a čím se jednou stane. A až bude dost silný a slavný válečník... tehdy přijde čas srovnat účty.

„Mery!“ zašeptal hlas pod oknem. Dlaně na uších se opět ukázaly jako málo účinné.

Mery se posadil na lůžku a ještě chvíli rozdýchával hněv. Naléhavé šeptavé volání se ale pořád opakovalo.

„Musím jít, matko,“ řekl, ale tak tiše, že ho ani nemohla slyšet.

Mezi duby, po balvanech, špičatých útesech a vřesech se ještě povalovala ranní mlha. Její bledé tělo se rozpadalo pod dotyky Aghanových paprsků.

„Arash už tam bude?“ zeptal se Mery.

Naverbovali ho s Reddem, aby Caerlachanovic kluci neměli tak velkou přesilu. Bylo jasné, že nebudou chtít hrát férově,

a ani Redd s Merym neměli v úmyslu se zříct úskoku. Ostatně měli svůj plán, který ale svému novému kumpánovi raději nesvěřili. Beztak by ho při své duté makovici ani nepochopil. Arash s Reddem se tedy měli dostavit na místo srazu, zatímco Mery měl jiný úkol...

„Kde máte toho druhého?“ vyzvídal Caelthar, sotva se soupeřové z Kolonie vynořili z mléčně bělostného oparu ještě při-krývajícího vřesoviště, na kterém se páslo několik zablácených, zbědovaných ovcí.

„Musí pracovat, zasadit řepu,“ vysvětlil Redd. „Znáte to? Nebo vám létají pečení holubi rovnou do tlam?“

„To jsou mi věci,“ podotkl Caelthar. Stál u něj Brannoch i Sinead a ještě další dva kluci, které Redd neznal jménem. Caelthar držel v ruce vyšívanou zelenou stuhu. „Kde máte prapor?“ zeptal se.

Redd vytáhl zpod tuniky usmolený hadr, který možná kdysi býval žlutý. Trochu se za něj styděl, ale nic lepšího nesehnal. Caerlachlani se rozesmáli.

„No nic,“ utnul škodolibý výsměch Caelthar. „Nebudeme ztrácet čas. Pravidla jsou jasná. Jediný závodník. A nesmí mít žádnou zbraň. Ve vile nechá praporek a donese důkaz, že tam byl. Kdo se vrátí jako první bez praporku a s důkazem, vyhrál.“

„Jaký důkaz by to měl být?“ zajímal se Redd.

„Je tam spousta krámů, rozbitých džbánů, pečete a tak... něco si vyber,“ objasnil Caelthar.

„Vypadá to, že se tam vyznáš,“ usoudil Redd.

„Jasně, nejsme srabi jako vy,“ procedil Caelthar. „A nás nechá Dubák na pokoji. Jsme tady doma. Na vás si smlsne jako

na té rodince bohatých bastardů, co si mysleli, že se mu můžou roztahovat v lese.“

„No, dobrá,“ řekl Redd. „Myslím, že keců už bylo dost. Kdo se mnou bude závodit?“

„Já,“ přihlásil se směle Sinead a ukázal holé dlaně. „Můžeš si mě prošacovat.“

„Jestli toužíš po dotycích, řekni si mámě,“ odbyl ho Redd. Sinead se zamračil a vzal si od Caelthara praporek.

„Běžte!“ zvolal potom Caelthar.

Redd ještě mrkl na Arashe. Vypadal, že sotva ví, kde je, ale pramálo mu na tom záleží. Oba závodníky brzy pohltilo šero hvozdů. Běželi na dohled od sebe, kličkovali mezi duby a tenkými brízkami živořícími ve stínu. Les nastražil smrtelnou past na každý jeden krok. Kluzkým mechem olezlé balvany a nebezpečné ostré kameny, pichlavé cesmíny, padlé větve, bažiny a záludné srázy. Jako by se Dubák celou noc činil a chystal narušitelům svého teritoria překážkovou dráhu.

Redd byl lehký a drobný. V terénu si počínal obratně. Lépe živený Sinead mohl být rychlejší a silnější, ale byl taky příliš dychtivý ukázat soupeři, jak moc má nad ním navrch.

„Á, kurva!“ ozvalo se kus před Reddem.

Sineadovi zapadla noha mezi kameny a zamotala se mu do trnitých šlahounů. *To ho chvíli zdrží*, usmál se Redd, když kolem něj proběhl a získal náskok. Ještě se zvesela plácl do zadku ve výsměšném gestu. Rozzlobené nadávky, které k němu doléhaly, si náležitě užíval.

VIII.

ALISPHER, NYNÍ

Redd se škrábal v houstnoucím porostu vousů. Sněžily z něj vločky suché kůže a prach. Toužil po koupeli v dřevěné kádi s masáží od pěkné lazebnice. Živě si představil vůni karmového oleje, která se jí line z hbitých prstů a hebkých dlaní. Rychle se ale vrátil do reality a shlédl z okraje skalnatého srázu, na který se před chvílí vyškrábal. Rozprostírala se před ním pustina. Všude jen písek, hlína, rudé skály a útesy. Rudé bylo i nebe. Aghanovo oko svítilo slaboučce a zase se zmenšilo.

Redd si udělal z dlaně a prstů jedné ruky trubičku a přiložil ji k oku. Říkal tomu... *dalekohled*. Úzkým zorným polem prohlížel okolí, dokud mezi dvěma útesy nezahlédl pohyb.

„Tady jste!“ usmál se pod vousy.

Shromažďovala se tam skupina naimesiánských nomádů a banditů, kteří měli nepochybně políčeno na karavanu. Ta zrovna procházela širokým, mělkým kaňonem. Redd předpokládal, že bandité zaútočí někde blízko stísněnějšího ústí kaňonu se dvěma vyššími skálami, které vypadaly jako torza zárubní kamenné brány. Redd si Naimesiánců všiml ráno. Mohl mluvit o velkém štěstí, že dřív neviděli oni jeho. Vzhledem k blízkosti karavany pro ně ale takový toulavý vyhublý pes nebyl nijak lákavé sousto.

Redd slezl z vyvýšeného útesu a vydal se po hřebenech skal lemujících kaňon. Nejprve uvažoval, že by karavanu varoval. Na

jejím zničení a případné smrti kapitána Zarhona neměl žádný zájem. Ale karavany byly na útoky v těchto místech zvyklé a irionští průvodci byli stále ostražití, takže by to bylo jako varovat dřevorubce, že na něj může spadnout strom. Mnohem efektnější by bylo se k takovému dřevorubci vrhnout a zpod padajícího stromu ho s nasazením života zachránit.

Redd zvolil tuto variantu. Rozhodl se, že až vzplane boj, chrabře se do něj pustí, pobije pár nomádů, podobně zbědovaných hladem, nemocemi a bídou jako on sám, a třeba... třeba si vyslouží teplé místo u ohně coby odměnu za snahu.

Rozhodně to nebyl neprůstřelný plán. Byla tu spousta rizik. Například, že si jeho příspěvku v bitvě kvůli rozruchu a vřavě nikdo nevšimne. Nebo že natáhne brka. Redd ale usoudil, že za pokus to stojí, protože jinak byl tak jako tak odsouzen k brzké smrti.

Karavana už se blížila k ústí a kamenné bráně. Redd předpokládal, že Naimesiánci budou chtít zaútočit dřív, než se poutníci dostanou na volné prostranství. Nejspíš udeří z obou boků, možná i seshora, ze skal kaňonu.

Redd pro jistotu tasil meč. Zdál se mu nějak těžký a dech se mu krátil, jeho tělo za mnoho dní trmácení o hladu zesláblo. Přeskočil proláklinu, která se před ním zjevila. Místo ladného dopadu se mu na kraji smekla noha a meč mu vyletěl z ruky. Naštěstí nespadl do díry, která se mu otevírala pod nohama. Redd zarazil nehty do skály. Už tak se mu lámaly, a teď cítil, jak se drolí až na krev. Jen tak tak se vysápal nahoru a unikl ze smrtící tlamy.

„Srát na to!“ zašeptal si, když ležel rozplácly na zádech a ztěžka oddechoval.

Ve stejnou chvíli zaslechl hlasy. Podivně kvíkové a štěbetavé. Překulil se na břicho a sledoval, jak se kousek od něj k okraji

srázu blíží dva Naimesiánci. Byli to malí, nezbední pancharti – skoro přesný opak Irionců. Chodili od hlavy k patám zakukleni v pláštích a hábitech, na očích nosili podivné jemné sítky, které je chránily před pouštními větry a písečnými bouřemi. Redd sáhl po meči a zvedl se. Vykročil vpřed přikrčený jako šelma, a když byl na sáh od svých obětí, napřímil se. I ve svém bídném stavu se nad nimi tyčil jako velikán, Naimesiánci mu sahali sotva po bradu. Napřáhl meč. Bronzová čepel se zaleskla v rudavém svitu.

Banditi se otočili. První schytl zásah, který mu odsekl půlku hlavy. Druhý se pokusil krýt docela hrubě opracovaným ratištěm kopí s kostěným hrotem. Redd naznačil úder mečem, ale zároveň Naimesiánci kopl do břicha. Ten se zapotácel a s několika salty a vruty se proletěl ze srázu. Redd se zaposlouchal do tlumeného zvuku jeho dopadu.

Snadné... až příliš, napadlo ho a rovnou instinktivně uskočil stranou. Do prázdna, které zbylo po jeho zádech, se zapíchl hrot kopí. Naimesiánc, který kopí držel, zavrával. Redd se napřáhl k výpadu, ale ucítil, jak mu něco ostrého projelo hýždí. Kousl se do rtu, aby nevyjekl, a prudce se otočil. Měděný nůž dalšího bandity mu svištěl přímo k hrudníku a už z něj kapala krev. Redd chytil banditovu ruku se zbraní, na tak malého mizeru měl Naimesiánc překvapivou páru. Ale ne dost velkou. Redd s ním smýkl proti jeho spolubojovníkovi, kterého tak donutil sklonit kopí.

„Vy mrňaví, zkurvy...“ syčel.

Bil přitom nomáda zuřivě střídavě jílcem nebo čepelí podle toho, jak mu to v danou chvíli přišlo výhodnější.

Když byl Naimesiánc, kterého stále držel za zápěstí, již dostatečně bezvládný, nechal ho klesnout k zemi a zaměřil se na posledního protivníka. Ten ustupoval, bojový zápal ho

přešel. Reddovi naopak sršely z očí jiskry. Zranění, které utřil, ho rozdráždilo jako šelmu.

Naznačil mečem rychlý pohyb tam a zpět. Naimesiánec proti němu ještě párkrát zkusmo bodl kopím, pak se ale obrátil na patě a dal se na úprk. Redd se chytil za zadek. Tuniku měl mokrou, a ne proto že by si sedl do kaluže. Bolest zatím utlumil bojový zápal, ale ten nevydrží věčně.

„Zatraceně!“ zaklel Redd při pomyslení na to, jaké nepříjemnosti ho čekají.

Rána alespoň nevypadala vážně. Redd si na ni sice neviděl, ale snažil se vybavit si okamžik, kdy k ní přišel. Nebyl to přímý zásah, spíš jen jako když rozmarňý kuchař ostrým laškovně pohladí jemnou, stařenou kýtu z býkorožce, jejíž maso už se pod kovem skoro samo rozestupuje. Při té představě ho v ráně začalo pálit a bodat.

Redd si prohlédl mrtvoly kolem sebe a k uším mu dolehl rachot vřavy. Pokud se chtěl blýsknout, nemohl si dávat víc na čas.

IX.

LES DERRY-KANIHY POBLÍŽ KOLONIE, TEHDY

Stará cesta byl ten druh silnice, po které byste nechtěli jet a vlastně ani moc jít. Terén se zásadně nelišil od lesa okolo. Říše kdysi stavěla úžasné cesty, ale tady jí zřejmě došly dlažební kostky. Mery si nestěžoval a ani nepádlil o život, tušil, že má víc času, protože si oproti závodníkům zkrátil cestu.

Hvozď Derry-Kanihy se táhl mnoho mil, ale nebyl až tak široký. A zhruba uprostřed ho protínala říčka, která ani neměla pořádné jméno. Caerlachlanovci jí někdy říkali *Hranič-ní* – a moc se k ní nepřibližovali. Tajuplných Modrých se báli stejně jako kdysi říšští přistěhovalci, a mnozí ještě pamatovali boje s nimi a jejich divoké nájezdy, které kdysi bývaly běžnou součástí života zde.

Mery už zaslechl šumění vody přes kameny. I cesta se zde rozšířila a místy byla i poctivě vyrovnaná, široká a zpevněná plochými kameny. Směle po ní vykročil a po asi stovce kroků ho zavedla do cíle.

Říšskou vilu už z větší části strávil prales. Střecha se dávno propadla a pobožené zdi zakrývala omítka z popínavek. Místo působilo klidně a zároveň zlověstně. Šepotavé zurčení říčky a občasné zahlaholení ptáků spíš umocňovaly pocit pohlcujícího ticha. Klenba dveří stále držela stěnu nad sebou. Mery vkročil do veřejí obložených cihlami a dotkl se zdiva. Měl pocit, že mu tělem prochází nějaká šimravá síla. Chvilí stál a jen

ji vnímal. Snažil se představit si, jak honosný musel být dům ve své největší kráse. Jak zahrady okolo bujely květinami, stěny domu hýřily barvami a malbami a jak drahými okny vyplněnými tabulkami matně zelenkavého skla pronikaly dovnitř rozpuštěné Aghanovy paprsky. Jeho fantazie na to byla krátká, nikdy neviděl nic lepšího než chatrče v Kolonii. Prošel chodbou pokrytou střepy střešních tašek, které nesly zbytky kdysi jistě zářivé rudé barvy. V atriu už byl nános trosek příliš vysoký, vyschlé vodní nádrže uprostřed se zmocnilo pichlavé osrůžiní. Mery se opřel o torzo sloupu. Páteří mu projela ještě silnější energie. Zavřel oči a spatřil podivné obrazy...

Děti v barevných tunikách po sobě cákají vodu a smějí se. Žena leží na zdobném lůžku a na stolku z alabastru před ní stojí stříbrný džbán. Služebná v říze přináší mísu s ovocem, světlo pronikající otvorem ve stropě jí hladí tvář. Je krásná. Ale pak... *rány a řev*. Přicházejí zvenčí, ze zahrad plných strážných a otroků. Žena se prudce zvedne z lůžka a v očích má hrůzu. Děti se přestanou smát.

Mery odtáhl ruku. Srdce mu divoce bušilo. Chvilí váhal. Něco ho vábilo, aby se znovu dotkl těla sloupu. Ale on nechtěl vidět, jak to skončí. Tušil to. Ještě chvíli sledoval mrtvé atrium jako prchavý a těžko uchopitelný odlesk dávného času. Pak ruiny opustil. Podél zdi a bývalými zahradami spolykanými divokou vegetací došel až k říčce. Ledová voda skákala po kamenech a zpívala svou věčnou píseň. Mery vkročil bosou nohou do koryta. Cítil, jak mu kůže trne a ztrácí citlivost, ale Aghan toho dne svítil jasně a hezky hřál na zbytek těla. Mery překročil říčku navzdory Caeltharovu varování. Zarazil se teprve, když stál na druhém břehu. Nebyl si ani jistý, proč tam šel. Prostě ho jen vedla zvědavost. Na dubové větvi před ním se cosi zalesklo. Mery popošel blíž a natáhl ruku, zavadil

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy *Bronzová věž*.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.